

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a douăzeci și treia după Rusalii

Vineri, 26 octombrie:

Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de Mir

Sâmbătă, 27 octombrie:

Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor

Evangelhia Duminicii a douăzeci și treia după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor Luca 8, 26-39)

În vremea aceea a venit Iisus cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în fața Galileei. Și, ieșind pe uscat, L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon și care de multă vreme nu mai punea haină pe el și în casă nu mai locuia, ci prin morminte. Văzându-L pe Iisus, a strigat, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui!, fiindcă porunca duhului necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpânea; și era legat în lanțuri și în obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era dus de demon în pustie. Și l-a întrebat Iisus, zicând: Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el. Și-L rugau să nu le poruncească să meargă în adânc. Și era acolo o turmă mare de porci, care pășteau pe munte. Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; iar El le-a îngăduit. Și, ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țârm în lac și s-a înecat. Iar păzitorii, văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au vestit în cetate și prin sate. Atunci au ieșit locuitorii să vadă ce s-a întâmplat și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos, la picioarele lui Iisus, și s-au înfricoșat. Iar cei ce văzuseră le-au spus cum a fost izbăvit demonizatului. Și L-a rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gherghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Atunci El, intrând în corabie, S-a întors înapoi. Iar bărbatul din care ieșiseră demonii îl ruga să rămână cu El. Iisus însă i-a dat drumul, zicând: Întoarce-te la casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și el a plecat, vestind în toată cetatea cât bine i-a făcut Iisus.

Credința adevărată învățând-o, Mucenice Dimitrie, de la părinții tăi, ai viețuit pe pământ prin darul lui Dumnezeu ca un înger, luminat mărturisind și învățând pe toți apoi cu milostenii, cu neîncetate rugăciuni și cu chinuri. Pentru care noi aducem ție aceste cântări de laudă:

Bucură-te, că tu ca un înger pe pământ ai viețuit;

Bucură-te, că luminat pe Hristos ai mărturisit;

Bucură-te, că din părinți binecredincioși ai răsărit;

Bucură-te, că dreapta credință până la sfârșit o ai păzit;

Bucură-te, că prin postire și rugăciuni necontenite, îngerilor te-ai asemănat;

Bucură-te, că prin faceri de bine și lacrimi, pe demoni i-ai înfricoșat;

**Din Acatistul Sfântului Mare Mucenic Dimitrie,
Izvorătorul de mir**

„Posesor” al proprietății, sau „posedat” de duhul iubirii de stăpânire ?

Posedarea de diavol se manifestă într-un mod deranjant față de oameni, dar mai ales printr-o răzvrătire constantă împotriva lui Dumnezeu. Așa ni-l înfățișează evangheliștii pe cel demonizat, ca pe un om care era pornit împotriva lui Dumnezeu. De altfel, acesta este și primul semn că ești vulnerabil la ispitirile celui rău, atunci când începi a judeca pe Dumnezeu, a te întreba ce face Dumnezeu, uitând că de fapt Dumnezeu întotdeauna face ceea ce trebuie, dar fie că mintea noastră nu-i capabilă să înțeleagă rostuirea pe care Dumnezeu ne-o atribuie fiecăruia, fie că patimile sau păcatele ne întunecă această minte și nu mai înțelegem, nu mai vedem decât prin „lentila” păcatelor pe care le facem.

Omul acesta stătea în loc pustiu, spune evanghelistul Marcu că nu pune haine pe el, mai mult decât atât se persecuta pe sine însuși, zgârâindu-se cu pietre, ai putea spune că îndeplinește condițiile ideale ale unui ascet, ale unui om care este extrem de sever cu el însuși, care nu urmărește confortul, bunăstarea și condiția umană de elită. Și totuși, așa ascet cum era, era stăpânit de diavol. Cei din jur știau, vedeau, exista cineva însă care nu știa și nu vedea, tocmai el. El nu vedea asta, el nu accepta acest lucru, că-i posedat, că-i stăpânit de cel rău.

Și astfel, Mântuitorul Iisus Hristos îi iese în întâmpinare cu o întrebare: *Care-ți este numele ?* - Se vede că omul posedat nu prea mai avea habar de propria identitate. Așa se întâmplă cu cel ispitit de diavol. Atunci când vreuna din patimile cu care cel rău ne ispitește pune stăpânire pe noi, ne pierdem identitatea, nu mai știm cine suntem. De aceea este nevoie de această întrebare: *Cine ești ?* Ați observat că și medicii, după o operație grea, atunci când pacientul dă primele semne de revenire îl întreabă ”cum te cheamă, cine ești”. Și dacă răspunde corect înseamnă că omul este pe calea cea bună, își revine, starea de comă în care a fost încetează. Așadar, dimensiunea noastră umană, verticalitatea noastră este puternic fundamentată pe identitate. *Cine sunt eu ?* - Aceasta rămâne o întrebare fundamentală.

Să ne aducem aminte că cea mai celebră școală a Antichității, condusă de Socrates avea pe frontul de la intrare chemarea: *Cunoaște-te pe tine însuși*. Și era chiar o zicere: *cel ce se cunoaște pe sine însuși, acela deja începe să cunoască întreaga lume*.

Greu examen este cunoașterea de sine însuși. În acest proces se interpun cele mai multe ispite, cele mai multe „bruiaje” și cele mai multe denaturări din partea celui rău. Adolescentul, când începe a își afirma propria personalitate mai întâi încearcă a se defini pe sine însuși și spune: ”eu nu-s așa, eu sunt așa, eu vreau așa, eu fac așa”, întotdeauna începe cu persoana întâi singular. Trecând peste afirmațiile care uneori scandalizează pe cei în vârstă, ar trebui să vedem că de fapt, că tânărul este într-o tainică și constantă căutare de sine însuși. Adeseori tânărul afirmă despre sine lucruri de care nu-i sigur, dar încearcă de fapt să se cunoască pe el însuși.

Lipsa cunoașterii de sine însuși, nu-i doar o pagubă personală, ci această lipsă de preocupare pentru propria identitate te înstrăinează de oameni, de cei dragi. De aceea,

atunci când tânărul păcătuiește, prima stare conflictuală apare cu părinții, doi nevinovați care l-au crescut și s-au sacrificat, dar este în conflict cu ei, pentru că nu este el, ci identitatea lui pierdută prin păcat intră în conflict cu părinții. Falsa identitate dobândită prin păcat intră în conflict cu părinții care nu se mai recunosc pe ei înșiși în copilul lor.

Nu de puține ori auzim despre părinții dezamăgiți de copiii lor cum se plâng și spun: ”Nu l-am învățat așa ceva, nu a văzut la mine așa ceva, și totuși, uite că s-a rătăcit.” Iată cum, înstrăinarea de cei dragi devine o treaptă foarte periculoasă care te aruncă într-o prăpastie, prăpastia răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu a îndepărtării de Dumnezeu. Aici ajunsese omul cel posedat: *Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt ?*

Evanghelistul Matei oferă un detaliu destul de interesant, cu privire la locul în care cel posedat viețuia devenise periculos pentru toți: nimeni nu mai trecea pe acolo.

Aceasta s-ar putea explica prin faptul că omul acela, deși alienat din punct de vedere comportamental, totuși avea un simț solid al proprietății. Era terenul lui, era locul lui, nu putea nimeni și nu avea voie nimeni să treacă pe acolo, pentru că îi încălca „dreptul” lui. De aceea, se și răzvrătește în primă fază împotriva Mântuitorului Iisus Hristos care ”a intrat” pe ceea ce credea el, în nebunia lui, că este proprietatea lui. Aici a generat Mântuitorul conflictul, prin faptul că a produs o răsturnare în mintea celui posedat, care era foarte adânc așezat pe ideea că ceea ce-i acolo este a lui și că nimeni nu are voie să treacă pe acolo.

Este foarte interesantă această remarcă a evanghelistului Matei, care ne arată cât este de necesar a observa că în viața noastră suntem foarte dependenți de ideea de proprietate. Proprietatea te ajută mult în viață abia atunci când înțelegi că dreptul de folosință și dreptul de dispoziție aparțin lui Dumnezeu. *Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul ?* (Marcu 8, 36) se întreabă retoric Mântuitorul Iisus Hristos.

De aceea, raportarea noastră la proprietate trebuie să aibă în vedere faptul că există o voință a Celui care ne-a făcut proprietari și care este îndreptată într-o anumită direcție. Când ai devenit mai bogat decât ești, bun ar fi să te întrebi ce urmărește Dumnezeu cu cele pe care ți le-a dat, și le-a încredințat.

Am evidențiat această relaționare a noastră cu proprietatea pentru că pe cel îndrăcit Domnul Hristos l-a vindecat, dar vindecarea lui a scos la iveală mulțime mare de oameni posedați prin intermediul proprietății. E vorba de faptul că mulți locuitori din cetate avea probabil un drept de proprietate în turma aceea de porci care s-a aruncat în mare, iar pierderea lor a stârnit un sentiment de frustrare pentru toți proprietarii care i-au cerut Domnului să plece din locurile acelea. N-a mai contat că a fost un om vindecat, ci a contat prețul pe care l-au plătit pentru aceasta.

Iată de ce, recursul la reperele identitare, dar și raportarea corectă asupra proprietății pot deveni pentru noi pietre solide în urcușul către Împărăția lui Dumnezeu.

Pr. Mihai Mărgineanu

Hramul Sfintei Cuvioase Parascheva

Sărbătoarea Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași a culminat duminică, 14 octombrie 2018, cu slujba Sfintei Liturghii arhieresti săvârșită de un sobor de 22 de arhierii români și străini, sub protia Înaltpreasfințitului Părinte Ghiorghios, Mitropolit Kitrous, Katerini și Platamonas. Soborul de Ierarhi, preoți și diaconi a fost însoțit în rugăciune de peste 20.000 de credincioși veniți din toate părțile țării și din străinătate. La finalul slujbei, cinci cetățeni născuți în jurul anului 1918, moment istoric în care provinciile locuite de români s-au unit cu România și s-a realizat Marea Unire, au fost decorați de către Înaltpreasfințitul Părinte Mitropolit Teofan cu cea mai înaltă decorație a Mitropoliei Moldovei și Bucovinei - „Crucea Moldavă”.

Răspunsurile la strană au fost date de către Corul bărbătesc „Sfântul Mitropolit Iosif Naniescu” al Facultății de Teologie Ortodoxă „Dumitru Stăniloae” din Iași, dirijat de pr. lect. Ionuț-Gabriel Nastasă. Înainte de Sfânta Liturghie, ierarhii s-au închinat la cinstitele moaște ale Sfintei Cuvioase Parascheva și ale Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina, aduse din

localitatea Katerini, Grecia.

După citirea Evangheliei, Preasfințitul Părinte Ignatie al Hușilor a citit mesajul de binecuvântare al Preafericitului Daniel, către pelerinii prezenți la Liturghia hramului Sfintei Parascheva din acest an de la Iași, prin care s-a sublinat între altele ”ce trebuie să învățăm noi de la sfinți, în general, și de la sfinții martiri, în special. În primul rând, învățăm că iubirea lor pentru Hristos este mai tare decât teama de suferință și de moarte. În acest sens, Sfântul Apostol Pavel scrie creștinilor din Roma, orașul în care el însuși va fi martirizat prin decapitare: „Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foamea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia (...). Precum este scris, pentru Tine suntem omorâți toată ziua, socotiți am fost ca niște oi de junghiere. Dar în toate acestea suntem mai mult decât biruitori prin Acela Care ne-a izbăvit” (Romani 8, 35-37), adică prin Iisus Hristos.

Cinstirea sfinților martiri, prin rugăciuni și cântări de laudă adresate lor, prin sărutarea icoanei lor și a sfințelor moaște, aduce mari și multe binecuvântări credincioșilor. În această privință, Sfântul Vasile cel Mare ne învață zicând: „Cel ce atinge moaște de martir participă la sfințenia și harul care se află în ele”. Sfinții martiri și sfinții cuvioși au în comun iubirea lor jertfelnică pentru Hristos; martirii sau mucenicii au îndurat multe suferințe, iar cuvioșii și-au asumat multe nevoițe (pocăință, postire, priveghere ș.a.). De aceea, viața cuvioșilor sau asceților a fost numită și „mucenicia albă”.

Pilda vieții martirilor, a cuvioșilor și a tuturor sfinților, pilda dăruirii de sine sau a iubirii lor smerite și milostive, împreună cu rugăciunile lor, ajută mult pe toți creștinii care se luptă cu patimile egoiste și cu greutățile din lume ca să rămână credincioși lui Hristos în toate zilele vieții lor.”

Vasilica Onofrei după: basilica.ro, doxologia.ro
(urmare în numărul viitor)

Clipa rugăciunii:

Troparul Sfântului Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, glasul al 8-lea:

Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că, luând crucea, ai urmat lui Hristos; și lucrând, ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci, să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, Precucioase Părinte Dimitrie, duhul tău.

Cântarea 1, glasul 1. Irmos: Dreapta Ta cea purtătoare...

Stih: Sfinte Cuvioase Părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pururea fiind cu Dumnezeu, cu toiagul neadormitelor tale rugăciuni, pe Faraon cel gânditor, cu toată oastea lui îneacă-l, rugămu-ne, părintele nostru, ca să te mărim cu laude.

Stih: Sfinte Cuvioase Părinte Dimitrie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Rod bun din părinți binecredincioși născându-te, Părinte Dimitrie, iar mai ales prin Sfântul Duh și prin Botez renăscându-te, ai ajuns la mă-sura vârstei plinirii lui Hristos. Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Edenul încă de aici l-ai do-bândit cu blândețe și smerenie viețuind; unde acum locuind și îndulcindu-te de fața Stăpânului, stăruitor roagă-L pentru noi, Sfinte Dimitrie.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin (a Născătoare).

David mai întâi, strămoșul tău, Împărăteasă te-a numit și Munte Închegat, în care bine a voit Dumnezeu a locui cu Trup omenesc. Deci și noi, Precurată, Născătoare de Dumnezeu, te vestim.

Catavasia:

Deschide-voi gura mea și se va umplea de Duhul și cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici; și mă voi arăta luminat prăznuind și voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Din Canonul de rugăciune către Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor

**Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,
ISSN 2067 - 8274**

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844

Preot II Iustinian-Ionuț Răduț, tel. 0729 935 888

Secretar redacție/Relații Publice: tel. 0741 706 602,

redactor_scf@yahoo.com, Vasilica Onofrei

Foto: Valentin Burlacu

Administratori site parohie/pagină facebook:

Costel Dumitru, Alexandru Loșonczy, Vasilica Onofrei

Picătura de înțelepciune

În Grecia Antică, trăia un rege pe nume Midas. Regele avea foarte mult aur și, în general, tot ce își dorea. De asemenea, Midas avea și o fiică extrem de frumoasă. Regele iubea foarte mult aurul, însă pe fiica sa o prețuia mai presus de orice bogăție.

Într-o zi, un satir pe nume Silenus, personaj din mitologie reprezentată printr-o ființă cu corp omenesc acoperită cu păr, cu coarne și picioare de țap care personifica instinctele brutale, a băut peste măsură și a ajuns în grădina de trandafiri a regelui. Deoarece considera că satirii aduc întotdeauna noroc, Midas l-a lăsat pe Silenus să se odihnească în grădina sa până și-a revenit, chiar dacă soția și fiica lui nu erau de acord.

Silenus era bun prieten cu Dionysos, zeul vinului. Văzând că Midas a fost atât de primitiv cu prietenul său, Dionysos a dorit să își arate recunoștința față de rege.

Când l-a întrebat ce își dorește, Midas a spus: „Aș vrea ca tot ce ating de acum înainte să se transforme în aur”. Deși Dionysos știa că nu este o idee bună, i-a respectat dorința lui Midas. Fericit că dorința lui a fost îndeplinită, Midas a plecat în grădină și a început să atingă totul în jur. Acesta observa că tot ce atinge se transforma în aur. A atins un măr și mărul s-a preschimbat într-un fruct strălucitor din aur. Apropiatii regelui erau uimiți și toți erau fericiți să vadă atât de mult aur în palat.

Extrem de bucuros, Midas s-a dus și a îmbrățișat-o pe fiica sa și, înainte să își dea seama, a transformat-o pe aceasta într-o statuie de aur. Speriat, regele s-a dus în grădină și l-a chemat pe Dionysos. Regele l-a implorat pe acesta să îi ia puterea și să îi salveze fiica. Dionysos i-a oferit atunci lui Midas singura soluție: să transforme totul la loc așa cum era înainte să își pună dorința nesăbuită. În acest fel, regele și-a învățat lecția și a trăit tot restul vieții, mulțumit de ceea ce avea.

**Morala acestei pilde e cât se poate de simplă:
Să nu fim niciodată lacomi, ci mulțumiți cu
ceea ce avem.**

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Program liturgic în această săptămână

◆ Duminică, 21 octombrie 2018,

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur
Taina Sfintei Împărtășanii (pe nemâncate, pentru copiii sub 7 ani și persoanele care s-au spovedit și au primit binecuvântare de la părintele duhovnic)

18:00 Paraclisul Maicii Domnului

◆ Joi, 25 octombrie 2018,

18:00 Slujba Vecerniei

◆ Vineri, 26 octombrie 2018, Sf. Mare Mc.

Dimitrie, Izvorătorul de Mir

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur
Taina Sfintei Împărtășanii (pe nemâncate, pentru copiii sub 7 ani și persoanele care s-au spovedit și au primit binecuvântare de la părintele duhovnic)

◆ Sâmbătă, 27 octombrie 2018, Sf. Cuv.

Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor

08:00 Utrenia și Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur
Taina Sfintei Împărtășanii (pe nemâncate, pentru copiii sub 7 ani și persoanele care s-au spovedit și au primit binecuvântare de la părintele duhovnic)

18:00 Slujba Vecerniei